

Ювілейний альманах

Київської молодіжної літературної студії

«Перехрестя»

Перша тисяча КРОКІВ

Алла
МИКОЛАЄНКО

Антоніна
СПІРІДОНЧЕВА

Артем
ЗАНОРА

Валентина
ЗАХАБУРА

Володимир
ОСИПЕНКО

Вікторія
ОСТАШ

Леся
МРУЧКІВСЬКА

Максим
МЕРКУЛОВ

Марина
ЄЩЕНКО

Надія
САДОВА

ЕЛЕКТРОКНИГА

Ювілейний альманах
Київської молодіжної літературної студії
«ПЕРЕХРЕСТЯ»
(2003 – 2013)

Перша тисяча КРОКІВ

Перед вами – ювілейний збірник поетичних творів, що репрезентує Київську молодіжну літературну студію «Перехрестя» як літспільноту, втілений до її 10-річчя. Це перше колективне видання творів «перехрестян» окібною збіркою і, отже, передовсім – творчий експеримент: спроба органічного поєднання непокєднуваного – історичного пласту і бїжучого моменту. Відповідно задуму укладачів, твори кожного з десяти авторів альманаху віддзеркалюють якусь особливу рису літстудійного «організму» як цілості.

Для найширших кіл читачів, а особливо – тих, хто є творцями сучасної літератури, та її поціновувачів.

ЕЛЕКТРОКНИГА

2013

З М І С Т

Кілька тисяч знаків про тисячу кроків. Вікторія Осташ.....	3
---	---

Альтернативне тріо

А лла Миколаєнко.....	5
А нтоніна Спірідончева.....	14
А ртем Занора.....	22

Високосний третій

В алентина Захабура.....	30
В олодимир Осипенко.....	37
В ікторія Осташ.....	43

Лелітка перша

Л еся Мручківська.....	50
-------------------------------	----

Максималістська двійця

М аксим Меркулов.....	58
М арина Єщенко.....	65

Нерозмінна однина

Н адія Садова.....	72
---------------------------	----

Київська молодіжна літературна студія «Перехрестя»: Історична довідка	78
--	----

Кілька тисяч знаків про тисячу кроків

Видавати альманах до першого «солідного» ювілею – десятиліття літстудії, – справа відповідальна (мало не претензійна). Мимоволі виникає враження якогось підсумкового жесту, або й творчого звіту. Тож передбачаючи подібну реакцію, повинна одразу застерегти наших імовірних читачів: жодних «офіційних» завдань ми (упорядники та автори) перед собою не ставили.

Попри те, що ідея альманаху виношувалася років зо п'ять, і попри «пафосну» його назву («Перша тисяча кроків»), остаточний задум викристалізувався досить швидко і якимсь само собою: вирішили зосередитися на десяти авторах, насамперед, – найактивніших літстудійцях (і не лише з тих, хто є учасниками так званих парадних (гастрольних) акцій, але й залишається з нами і в будні). А далі також все досить просто: десять творів від кожного з десяти авторів за десять років творчості вкупі символічно утворюють тисячу. І подібно до того, як зріз дерева може багато і по суті розповісти про кожен рік його життя, так і кожен із авторів альманаху своїми поезіями здатний репрезентувати якусь відмінну (показову) рису життя літстудійного «організму» як цілості. Свідомо не вдаюся до жодних систематичних розборів творчості окремих авторів, так званої «блискучої десятки». Натомість покладаюся на читацький смак.

А думка читача, безумовно, цікавить нас усіх, адже «Перша тисяча кроків» є, перш за все, творчим експериментом: спробою органічного поєднання

непоєднуваного – історичного пласту (представленого добіркою Надії Садової, одної з найдавніших учасниць «Перехрестя») та сьогодення (аж до наймолодшого з учасників – Артема Занори).

Звичайно, ця збірка не є традиційним ювілейним виданням, яке б репрезентувало «літстудійну більшість». А відтак не увійшли до неї не менш цікаві твори поетів, так чи інакше дотичних до «Перехрестя», у тому числі – з-поміж тих, хто нині перейшов у категорію «інтерактивних» учасників, або рідкісних гостей. Хоча – зізнаюся – без них важко уявити собі історію і сьогодення літстудії, і відповідно кожного з них ми завжди з приємністю згадуватимемо.

Лише тепер, озираючись на ці десять років нашого спільного життя під дахом «Перехрестя», починаю розуміти, що багато чим зобов'язана літстудії, як і кожному з її учасників і гостей, якими б нетривкими чи непостійними не були іноді наші зустрічі і з якими б несхожими поглядами і смаками (і не лише літературними) мені доводилося стикатися. А тому вдячна кожному з них, нехай і неназваних, але однаково дорогих для мене.

Визрівши з маленького зерняти зразка 2003 року, Київська літературна студія «Перехрестя» поступово перетворилася на продуктивну літературну спільноту однодумців. Залишається сподіватися, що це помітно не лише її учасникам. А ще сподіваємось на теплу зустріч зі світом нашої «Першої тисячі кроків»!

Вікторія Осташ,
керівник Київської літстудії «Перехрестя»

Альтернативне тріо

Алла Миколаєнко

Народилася 17 грудня 1990 року в Конопоті на Сумщині. Магістр КНУКіМ (спеціальність «Видавнича справа та редагування»). Навчається в аспірантурі.

Поетка, редактор, журналістка. Дипломантка Першого всеукраїнського конкурсу урбаністичної поезії «УРБА-Перехрестя» (Київ, 2012), переможниця літературного фестивалю «Ми – Суми».

Вірші публікувалися в газетах «Літературна Україна», «Українська літературна газета», часописах «Київська Русь», «Кур'єр Кривбасу», «Золота пектораль», альманахах «Гранослов» (Київ), «Орфей» (Суми), «Конопот молодий» (Конопот), антологіях «Молитва небо здійснює вгору», «Сонячне тріо» (Тернопіль), «Обереги» (Хмельницький). 2013 року отримала грант Президента України на видання першої книжки поезій.

Колискова

Ходім до Катрусі. Маленькі бояться темряви.
Маленькі шукають фонтани і ліхтарі.
Ходімо навшпиньки агентами ночі таємними
дивитись на світле падіння дня і зорі.

Тихіше, аби залишитись у казці справжніми.
Катрусі потрібні герої і білий кіт.
Коли вже за двадцять, для непосвячених давні ми.
Беремо kota – з нього буде тямущий гід.

Без нас перебудуть сюжети, вульгарні вимисли.
Ми будемо правильні зростом, вагою тіл.
Велика Ведмедиця яблуко спіле винесе,
котитиме місяць, як зірваний білий налив.

Кіт ловить мишей, щоб Катрусі цукерки снилися,
теплом стереже її вимріяний зорепад.
І ковдра вкриває по самі вузьенькі вилиці
обличчя солодке й молочне, як шоколад.

Навздогін диплому

Вріз до замітки відбувши,
пишеться фактами долі.
Входиш в етап середульший –
щойно накреслене коло.

Пильно під ноги регочеш,
перебираєш дверима.
Сіль чи цукор у розчин?
Скільки тонн за плечима?

Хліб чи ікра до хліба
стане тобі бензином,
щойно повісиш дибом
модний диплом на стіну?

Двері тобі відчинять,
тільки не лізь у вікна.
Випустять довгу слину,
тикнуть услід чи викнуть.

Хай тобі буде щастя
й чисте на вдих повітря,
доки минеться кастинг,
впишеться у субтитри.

Ось тобі п'ять наперстків –
ляльку палити вуду.
Врізи ідуть у тексти,
наче студенти в люди.

Капітанова донька

Мамо, мій телефон тебе сам набирає,
розблоковує клавіші втраченим глуздом.
Діти вчаться дивитись під ноги, сидіти скраю
і збирати колекцію правильних друзів.

Діти люблять сухарики-снікерси-чипси.
Їх везуть на моря на солодку піщану вату.
І вони затискають у біжутерійні кліпси
звичку, згодом вколовши її у фатум.

Мамо, мій телефон забагато про мене знає
та про тих, що росли як не поруч, то ген за рогом.
Їх лякали поганим дядьком чи дідом Бабаєм –
неправдивим здавався без нього поттерський Хогвартс.

Їм боятися досі – як зазирати в дзеркала.
Я лузаю страхи гарбузовим білим насінням.
Я спішу їх позбутись, желе розливаю в піали,
як сімейну реліквію, з присмаком кримської дині.

Мамо, я йду в контраст, у тонку і виразну смугу,
бо сережки мої – золоті, а дипломи – червоні,
бо від батька та манія бути центром для круга,
що дозріла зірками його капітанських погонів.

Бо з твого молока, твоїх вен – кароокі сили –
не дають розплескати обличчя на сірих плитах.
Мамо, він розривається, мій мобільний:
душу йому лоскочуть маленькі розбещені діти.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Нерівності дихання

Вдихнувши – видихай!
Я тобі настукаю ритм:
прислухайся вразливим серденьком
і міцніше тримайся за край
простирадла, висмикуй мить,
наче нитку з клубка тоненьку.

Пригрівай у долонях ніч,
випускаючи з тіла біль,
виганяючи з долі холод.
Відмивай з найрідніших облич
пересохлу наплакану сіль,
що слізьми не стекла додолу.

У тонкий мікрофон прокричи
найгучнішим звуком очей,
відпусти, розв'яжи неспокій:
хай зачиниться і не гарчить,
попиває тихенько глінтвейн
у тунелях підземно-глибоких.

Вдихнувши – видихай!
І вбирай, як губка, казки,
їх на вухо нашіптує янгол.
Засинай від його колихань,
не винось життя за дужки,
що вертається бумерангом.
Вдихнувши – видихай!

Печія

Це саме пекло в тобі поселяється,
випалює нутрощі, перегріває тіло,
окислює доступ до себе.
Більше не мають значень означення,
які, перегрівшись, випікають останні гріхи.
Така слухна нагода їх позбутися.
Пожежників дарма викликали:
ці служби або неквапні, або в заторах.
Води – холодної, лужної, газованої,
води – якомога більше!
Дощу! І зіщулиться пекло: втихне!

3 відрізка «Львів-Київ»

Згортається вечір в невмите вікно вагона,
тихцем розсипає вогні, розпускає зорі –
допоки і втома, і виснаженість холонуть,
допоки на дно осідають думки апіорі.

Ховається вічність і мить в дерев'яну раму,
у простір густий, як світ у швидкому русі.
Краї загинаються складками орігамі,
краї зголоднілий перон, як м'ясо, надкусить.

Короткий відрізок долає кордон, і вечір
вливає у ніч молоко – у лате гаряче.
Вагонам не спиться. Потяг розтягує втечу,
доки немає на карті умовних позначень.

**«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»**

Велике переселення народів

Синичка вже стукає в шибку: збирайте речі!
Уже вимітитися і домітати час.

А ще зубні щітки, а ще на горіщі глечик...
Та хай залишається, швидше закручуй газ!

Оголені закутки, пилом покриті люстри
тебе проводжають, засидівшись у печінках.
Натягуй на себе одяг, як листя капусти.
Тримай, не давай знести натовлений дах.

Ще трохи терпіння, ще трохи болючих запалень.
Мости вже горять, а з ними й відьомський ліс.
У землю вгрузають кургани, в яких ми блукали.
Будинок маскується, наче фарбований лис.

Іще трохи часу – й фужери на синіх ніжках
наповняться і нап'ються ігристих вин.
В оселі новій розлузаємо сни, як горішки,
й посадимо в горщик на щастя собі апельсин.

Молодик

Засмоленими клаптиками латаної дороги,
калюжами з відталого снігу,
соснами, що кронами впиваються в підхмар'я,
полями, що парують теплом землі...
Ось воно, село моїх дідів і бабів.
Серпиком попід лісом причаїлося,
під Козацькою дібровою, в якій обирали Самойловича.

Давненько тут нікого не обирали:
дишеться через хатину,
а подалі від центру – так надовго затамовуєш подих,
що, здається: все, стерся пунктир життя.
Але майне перед очима протрухлий тин,
визирне самотня згорблена хатка –
і серпик повертає. І десь посередині його півкола –
жовто-зелений дерев'яний будиночок на Жуківці
(так звуть у селі вулицю Шевченка),
а під двором – сторічний в'яз,
що ошатною кроною затуляв пів дитячого неба,
а з його верхівки, певно, добре видно,
як вливається дідівська оселя у вулицю,
а вулиця – в серпик,
що тихенько причаївся під козацьким лісом.

Молоко з пінкою

«Через поріг переступай правою ніжкою», –
напучувала нас, малих, бабуся,
коли, поснідавши, ми із сестрою випурхували на вулицю,
для годиться пом'явшись на порозі.
Так само десь пурхало як не ластів'я, то горобеня,
що випало з гніздечка.
Ми толочили те пташеня за собою весь день,
а ближче до вечора залишали його в садку.
Хто зна, чи могла забрати його мати,
але ми свято в це вірили:
пересидівши десь на задвірках десять хвилин,
ми його ніколи не знаходили
і, раденькі, мчали,
наминаючи жменями кислувату полуницю,
пити тепле молоко з пінкою:

**«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»**

Літературна ПЕРЕХРЕСТЯ

хтозна-куди подівся з наших кісток той кальцій?
А ще на нас навалювалися пригорщами вітаміни:
як не соковиті червонобокі черешні,
то аж чорні переспілі вишні
або червона і жовта порічка,
з якою бабуся ліпила вареники.
А ще ми прямо зі сковорідки підмітали деруни –
хіба їх можна було їсти з тарілки?
А хіба так пахне молоком найфірмовіше печиво,
як бабусині коржики?..

Оті ніжні повчання і теплі страви досі
зупиняють у горлі молоко з пакетів
і не дають абияк перестрибувати через пороги.

Сьома п'ятниця

Ховаєш себе від води, від роботи і сонця,
бо там як не втоплять, то нерви тонкі перегріють.
І скільки вже можна стріляти словами доньці,
і скільки влучати батькам під сріблясті вії?!

Та хто її втерпить? Характер – осот колючий.
Крути-перекручуй, дзвінки ланцюги обірвуться.
Гірке, справедливе бажання лежить і мучить,
чорнилом тече у закинутій гелевій ручці.

Тече, заливає їй паспорт, стареньку прописку.
А штампів нема й не було – красувалося личко.
Стояли на місці в колінах скрипучі меніски.
Стрибали рясні на складки нові спіднички.

Летіли останніми – класи і першими – курси.
На ноги ставала, бинти відгризала навмисно.
Кусала оса непомітним болючим жалом
одненьку й беззахисну серед міського пралісу.

Тривожно вкладалися плани в мальовану скриню –
простіше простого постригти себе у монашки.
А небо мовчало, трималося мужнім і синім,
прискіпливо стежило за метушнею мурашок.

Рукописи в'яли, цвіли розволожені плани.
Сибір, Сахалін – чи далеко себе ти відправиш?
А небо стерпіло, загоїло ранами рани.
Світлішало їй волосся шовково-русяве.

Антоніна Спірідончева

Народилась і виросла в Києві. Закінчила українську гімназію (1999), творче агентство «Юн-прес» (1999), здобула юридичну (2004) та фінансово-економічну (2009) освіту.

З 2007 року активно публікується в інтернеті (вірші, проза, статті). Має публікації в «паперовій» періодиці («Дніпро», «Однокласник», «Нова проза», «Люблю+Слово», «Спіна» та ін.), колективних збірках («Пензі різнобарв», «Вілаг почуттів» та ін.), досвід інтерв'ю та читання творів на радіо.

Перша книжка «Весна-поетеса» (2009) відзначена дипломом «Дебют молодого автора» книжкового ярмарку «Медвін-2009».

Автор двох книг прози: «Бізнес-провокація» (2011) та «Малолітка» (2012).

Весна-поетеса

Весніє подвір'я, блищить у шовках,
А сонце відкрило фіранки
І сипле на землю нам струмені благ,
Радіючи мрійному ранку.

Завзяті і горді стоять в холодку
Ірисів оголені вістря.
А дружні бруньки, як малята в садку,
Готуються вирости в листя.

Лозиння бузкове, застромлене ввись,
Обвилося вітру стрічками.
І скромний цвіт кленів – хутчіше дивись! –
Сховався у гронах вінчальних.

По теплій доріжці, траві молодій
Промінчики бігають босі,
Вплітають позичені в сонця вогні
В кістяві гілки абрикосів.

Під сонцем народжене – квітне, бринить,
Здається, що першою з весен
Цю землю любила й небесну блакить
Ще юна Весна-поетеса.

Вихор бажань

Я схопила в повітрі вологім
Теплий вихор нічийних бажань.
Він смикнувся і ліг на долоні,
Як покірна вдомашнена лань.

Хто не втримав тебе, дикий вихре?
Хто хотів твоїх кручених мрій?
Безнадійно бажав і за вітром
Відпустив у нічний сніговій?..

Теплий вихре, ця зустріч знаменна,
Я-бо знаю, що думка – жива.
Спалах прагнень, лишайся у мене
І твори вже для мене дива.

Осіння дівка

Клюють горобці в споришах насінини,
А голуб купає в піску сизі крила.
У платті червоному дівка осіння
Босоніж іде по асфальтових брилах.

Іще декольте дозволяє погода,
І сонце лоскоче засмаглу їй шкіру.
Вона оглядається зверхньо і гордо,
Ступає вже владно і поки що мирно.

Бурштинові кучері скріплює обруч,
І темні, як вишні, всміхаються губи.
Розхристаний вітер звивається й хоче
Здаватися теплим, легким і не грубим.

**«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»**

Афродита

В морі м'яка перламутрова піна
Ніжно гойдає на хвилях красуню.
В золоті кучерів білі перлини,
Тіло струнке і насичене юнню...

Ще не відкрились дівочому зору
Ні узбережжя, ні чорні дві скелі...
Шовком безкрає хвилюється море,
Слабкість п'янка серед хвильок веселих.

Пестить солоні води її шкіру,
Миє їй губи, цілує їй пальці.
Поки не час одягатись у біле,
Ніжкам тендітним ступати по гальці...

Зріють краса і кохання у лоні
Хвильок, емоцій та сонячних бліків.
Чисте багаття палкої любові
Спершу спалахує без чоловіка.

Зовсім не поглядом, словом чи ложем!
Тягне мужчину у поле магніту –
Сила морської любові... І кожен
Буде кохати п'янку Афродиту.

На балконі в мене осінь...

На балконі в мене осінь...
Фікус мій напружив листя,
Папороті довгі коси
Над столом моїм нависли.

Не вмикався ще комп'ютер,
Не гудів, тепло не віяв...
Кактус мовчки терпить скруту,
Настовбурчив гордо вії.

Плющ у свій вчепився дротик,
Аж стебло здається сильним.
Дифімбахія навпроти
Дивиться в вікно осіннє,

Відвернулась... На балконі
Холодно і сумно вранці.
Фіолетові долоні
Тягне плем'я традисканцій...

Квіти ви мої хороші,
Не тополі і не клени,
Я ж вас, любі, не морожу...
Осінь в душах, осінь в генах...

Колискова

Спи... Затомилась за день нетривкий, моя доню,
Стежкою снів, моя люба, неквапно ступай...
Десь на під'їзді до нашого теплого дому
Мчить у санчатах червоних святий Миколай.

Небо сніжить і рожевим здається, кудлатим.
Ніч добирає думки в ніжне плетиво рими...
Я пам'ятаю, що треба для тебе забрати
У Миколая цукерки і збірки мультфільмів.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Літературна ПЕРЕХРЕСТЯ

Ти готувала вбрання, вчила віршик до свята...
І попросила сплести тобі коси на нічку,
Пізно заснула – ти, певно, боялась проспати,
Як тобі гість покладе подарунок під щічку.

Спи... Тобі сняться казкові звірята веселі...
А за вікном уже їде крізь неба рілля
Твій Миколай. Він постукає в нашу оселю...
Спи... Я йому відчиню – все одно я не сплю.

Ангел

Вона, та смуглявка, що зараз іде по алеї –
З думками сама, але так, ніби з кимось (удавано),
Вона, як і безліч звичайних безликих людей,
Безпам'ятно мріє в минулому бути ангелом.

...Як в неї були тоді білі незаймані крила
З м'якесеньким пір'ям... Ті крила – великі і дужі,
Такі, щоби високо в небо здіймати уміли
Її неземну на землі обважнілу душу.

...В житті не фартило, лиш зрідка булава щаслива –
То, може, не білими крила були, а чорними,
Та якось упала на них божевільна злива?...
Вона би і чорним раділа по-ангельськи. Чом би й ні?

Їй дуже хотілося знати, що в цій її тілі
Жив ангел. А крила?... – кимсь зрізано / вирвано / спалено,
Обрубки відпали, рубці зажили, і в лініях
Гнучкої спини хтось колись упізнає ангела.

Антоніна Спіридончева

Фрагментарно

Кілометри стрічок у оселі,
Більше сотні старих фільмокопій,
Що спаковані в «банки консервні»* –
Їх в архіві відправила доля.

Тільки надписи шрифтом New Roman
Мовчазніють про зміст їх і значення.
Справа плівка – це лідер по зборах,
В неї грошей до біса угачено...

...І реклама, і іміджетворення,
Але вийшла з прокату освистана.
А по центру – ціла трилогія...
В ній герої чужі, чужа істина.

Є «бюджетна» на верхній полиці.
Там вся гордість її режисера,
Він душі туди вилив криницю,
Все шукав своєрідну манеру.

Під ногами обрізки-непотріб:
І любовна обірвана сцена,
Спец-ефекти, високі промови,
Що нікому тепер і не треба.

Як кіно, і життя наше плине:
Щось забулось, а щось було марним.
Свої долі ми бачили в фільмах...
Все було вже колись – фрагментарно.

* «консервні банки» – професійне, так називають круглі металеві упаковки для кіноплівки.

Цунамі

Ти збираєш валізи в далеку майбутню дорогу,
Набиваєш ідеями, планами кожну кишеню
І за гроші купуєш квиток... Тільки пересторога:
За майбутнє відбудеться бій, і хтось стане мішенню.

Залізничні шляхи доведуть до пів-цілі... Й халепка!
Ми живем у часи, коли рейки цінніші за потяг.
І спитають тебе, по яких же приїхав ти рейках,
А не що ти, бідака, везеш: чи багаж, чи лиш протяг?

Ти не з тих, в кого рейки мажорні. І шансів померти
Не доїхавши – тьма. В голові деструктивні ідеї.
В тебе зріє стратегія, як не потрапити в жертви,
Як ламати систему або підкладатись під неї.

Ти вже бачиш покручені шпали – допоки уявні –
Що у дуги й пружини зігнула розгнівана хвиля.
(Ти угледів такі на світлинах в Музеї цунамі).
І питаєш: коли ж наросте та нечувана сила.

Людина

Ти знаєш, що ти – людина?

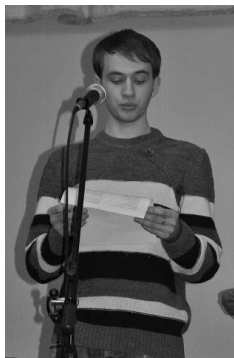
В. Симоненко

Сидять в приміському заїждженому ресторані:
У нього – елітна горілка, у неї – мартіні.
Їх руки безсильно погладжують спинку дивана...
Він бачить, як тиснуть на очі їй бронзові тіні,
Як склеює губи, мов плівка, червона помада.
Він думає: добре, що вечір і ніч – швидкоплинні...
Вона – в найкоротшій спідниці... гнучка й непідвладна –
Назустріч йому виставля свої гострі коліна.

В ній плескає внутрішнє світло – у грудях під шкірою,
І тоне в тканині кофтинки, затьмарене стразами.
Людина – жива, з її смутком, любов'ю, довірою,
А тіло – в заручниках, певно, одньогокого разу.
Він бачить, що груди під стразами дихають сумом,
Та шкода лишати це тіло, бо ж третю годину
Вмовляє ці м'язи із гуми, цю шкіру із гуми,
Ці очі з пластмаси...

Навіщо йому – Людина?

**«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»**

Артем Занора

Народився 27 квітня 1996 року в м. Конопоть Сумської області.

Дипломант міського фестивалю авторської пісні та співаної поезії серед учнівської молоді (Суми, 2011) у номінації «Поети».

Від 2012 року – студент Слов'яно-грецького колегіуму Славистичного університету.

Поезії друкувалися на сайтах «UkrLit» (ualit.org) та «Перехрестя» (perehrestya.at.ua).

На небі побільшала кількість зірок. Знаєш, чому?

Це я витягнув їх у себе із серця і відпустив.

Спитаєш: «Чи було боляче?» Посміхнусь і скажу: «Ні»

Я ж повинен бути героєм для тебе...

А ще я вмію літати. Літаю тільки вночі, щоб ніхто не бачив,
літаю без тіла, бо з тілом важко, воно в цей час спить.

Іноколи я приходжу до тебе, твоє тіло теж спить,
і в нім душа спить, бо ти не вмієш літати.

Моє місто

моє місто старіє вдягається в жовте і входить у коло
а за вікнами чути як вітер розносить молитви
і ми всі тут приречені нам не уникнути битви
моя мила я хворий і серденько б'ється так кволо

моя люба я здався я здався в полон я віддав свою душу
а це ніч а вона має право на все і на мене
в цій кімнаті самотнє відлуння пульсації вени
і це те що відчути я можу і те що я мушу

Ненаписаний сонет Петрарки

Кохана Лауро, навіщо ти
Дала мені те яблуко спокуси?
Тепер душа моя страждати мусить:
До раю, звісно, їй вже не дійти.

Мадонно Лауро, прийди мені
У сні хоча б, дозволь тебе торкнутись –
В житті цьому ніколи вже не збутись, –
Питаєш чи жалкую я? Та ні...

Питаєш, чи болить? Кажу, болить
Душа, а в серці квіти розквітають.
І не хотів я Бога розгнівить –

Земне кохання я обрав, і вмить –
В руках кермо; чи добре це, не знаю.
Мадонно Лауро, молись, молись...

* * *

врятую тебе моя Андромедо
кохана я став для тебе Персеєм
ким хочеш тобі я стану я буду
як хочеш піду захочеш залишусь

поглянь яка ніч і місяць над містом
злетіти б в таку божественну нічку
покинуть таке безглузде сторіччя
сюди нас ніхто не звав не чекав нас

кохаю тебе моя Андромедо
нарешті я став для тебе Персеєм
і зорі оці нас кличуть до себе
і ми не вмеремо ми станем сузір'ям

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Море в мені

Море в мені не спить воно ллється назовні
Воно їсть кораблі і випльовує рештки
Мені зле
Мені зле
Мені зле
Я не в силах тримати в собі оці хвилі ці бурі цю душу
Мою душу
Хвору душу
Поламану душу
Вона рветься назовні
Б'є зсередини по тілу
Руками ногами ножом
Кусає зубами
Стріля з кулемета
Кидає гранати
Їй скоро хана
Мені скоро хана
Нам всім скоро хана
Ні це не правда це відчай
Це просто слова що їх викликав
Вибух гранати в мені
А душа все болить
Подмухай на неї.

Осінь

осінь уже дісталась до душі
кашляла в обличчя
давала щось пити
ламала кістки

вивертала нутро
колола жарознижувальне у вени
тепер я хворий осінню
викликала таксі
посадила в електричку
відправила до тебе
наказала цілувати
наказала любити
любити любити
а потім тікати
тепер і ти хвора осінню
тепер і тобі вечорами стояти біля вікна
вдивлятися в очі осені
в очі тієї жінки з бідною за руку
а що вже зробиш
стій
вдивляйся
думай
плач
ковтай пігулки
давай
вибігай із квартири
тікай
вмикай свій плеєр і слухай Нірвану
ховайся в підвалах
кури свої цигарки
пий свої слабоалкоголки
п'яній
і здавайся сама собі дорослішою
воюй сама із собою
цілу осінь і зиму
потім буде ніколи
потім буде весна
потім потрібно буде жити
та це потім

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Літературна
ПЕРЕХРЕСТЯ

а зараз воюй сама із собою
ти нічого не вирішуєш у цьому світі
тут вирішує Він
а ти стій і дивись
спостерігай і мовчи
можеш кричати але тихо
бо Він почує і покарає
отже дивись і мовчи
для цього ти і живеш
і станеш старою
ти ж не Пушкін
не Цой
не Ленон
не Курт Кобейн
аби щось змінювати
ти простий спостерігач
коли ти підеш
у когось трохи поболить

* * *

ця ніч добиває мене моїми ж словами
із вами
або ж без вас
я буду хворіти душею
шукати розраду дешево
мені як раз
вже час
у ліжко і спати...
за грати.

а ти не спиш
хоч ніч уже заплювала вікна чорним
і небо скоро розгорне

ти все сидиш
і рахуєш хвилини
а нині

осінь ввірвалась у Київ і в мене
і не поверне

осінь зробила щось із небом
їй було треба
щоб воно марніло
чорніло
та кашляло
воно захворіло чумою
зі мною
так страшно...

* * *

знайду тебе мила
серед зірок
серед космічного пилу
зроблено крок
зроблено все що потрібно
знайду тебе рідна

знайду тебе вічна
у березні квітні
у грудні чи січні
у скверику літнім
побачиш Оксано
пізно чи рано

знайду десь на ринку
в Парижі чи Львові
заснули будинки
багатоповерхові
а ти чом не спиш
у тиші всіх тиш

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Вона на вокзалі з цигаркою й пляшкою...

вона на вокзалі з цигаркою й пляшкою
тяжко їй
бути самій в цьому світі
і як вона каже в «city»
Вона чекає на мене
як острів Єлени
чекав Наполеона
На половині шляху з вагона
вистрибнув в осінь
що пам'ятає мене і досі
вже кілька разів ловила мене
казала мене
та не минає
наминає
таких як я і не кривиться
не слуха й не дивиться
тож марно горлянку дерти
болюче «де ти»
з тієї що на вокзалі вистрілило в потяг
прилип до тіла
і заверещав одяг
а пляшка відчаєм у ніч полетіла
вона отак не хотіла
та і я не хотів
зрозумів коли вже летів
вона піде куди не знаю
я на руках у осені засинаю

Артем Загора

* * *

в холодні обійми твої не хочу
бо ночі
не гріють
віють
вітри зітри
з лиця землі
щоби в імлі
прокидався
лякався
тікав і не втік
бо немає куди
щоб замість води
навіть не сік
а отрута пилася
а завтра знову в імлі прокидатись
у вересні
серед єресі
здаватись
і знову по колу
кволий
без тебе
не витримують ребра
з серця мого її вийміть
не хочу в холодні обійми

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Високосний третій

Валентина Захабура

Киянка з поліським корінням, мама й дружина. Любить пригоди і щоб усе гарно закінчувалось, а ще, щоб і починалося гарно. Не уявляє себе без коханих людей і книжок.

Поет, бард. Учасниця численних літературних та музичних фестивалів. Переможець київського етапу фестивалю «Срібна підкова» (2000), «АнТракт» (Херсон, 2009). Дипломант фестивалів «Розкуптя» (Хмельницький, 2009) та «Славутич» (у номінації «Автор»; 2010).

Поезія друкувалася в журналах та альманахах «Склянка часу» (Канів), «Дніпро» (Київ), «Крила» (Київ), «Вакації» (Тернопіль), «Київська Русь» (Київ), «Холодний Яр» (Черкаси), збірках «Гранослов-2006», «Ukr.Ru. Etc». Має власну збірку поезій «АТОМОРЕ» (Київ, 2010).

Привіт

Привіт,
хліба насущного окраєць
і стосик відпущених гріхів при порозі.
Ти скоса на те позираєш,
а він отак і живе – на розі
мудрості й простоти
у тихій своїй келії.
Затишно так,
бачиш ти –
співи ангельські веселії
вислуховує,
ну, і таких як ми –
ласих до дива питальників.
– У мене на стріху сіно є,
якщо маєте спальники – лишайтесь.
В нас зорі такі!
До Бога – поглядом долетіти!
(а нам оце й очей ніде діти,
бо віри в нас, як води в решеті)
– Може... лишимось?

Панотець

Маковецькому в ролі Попа

Дороги літа –
дороги старих фортець,
долівка вкрита полином,
де Панотець
моливсь навколішках
з Господом сам-на-сам
на гострих камінцях
співав найвищу з осанн.
Уламком простору,
спогадом на воді,
рекламним постером –
вічністю безнадій
тебе одурено,
ти прочини вікно –
у Світ незбурений
несе Панотець вино...

Розмови з Богом

Розмови з Богом в кожного свої:
аутотренінг, психотерапія,
молитва, медитація...
Вопіє душа твоя:
щоб з Богом говорить
їй чистих сліз і слів не вистачає.
Ми виємо, але банальним чаєм
розводимо і відчай, і любов...

Ці яблука – надкушені світи,
де «я» і «ти», «вони» і «ми» – єдині.
Розмови з Богом (прóсті і дитинні)
не терплять лиш одного:
С У Є Т И

**«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»**

Святвечір

Уже слова із сірого туману
лягли на дно.
Ось за намулом скоро їх не стане.
Нічим кіно
під клавіші старого фортепіано
збігає ніч.
«Алілуя!», – виводимо старанно.
Імла сторіч
розвиднюється – зірка над Вертепом
знов восяє.
Змилені коні летять над степом,
де Мессія
цілує перси, неначе квіти,
Ave Mari,
й у Вифлеємі живі всі діти,
та дзигарі
уже заведено. Час збігає,
враз Світ замовк.
Лиш пастушки – просто зір – співають:
«Славім Його!»

Доля

Різні шляхи,
але з них складається доля.
Усі струмки – до одної річки.
Слова, засіяні в землю з водою,
вистрибнуть хмаркою з поперички.
І подих заб'ється від того,
що все можливо!
Що це можливо і то насправді важливо.
Лише на шляху до мрій ти стаєш щасливим:

так сил додають шторми і бурхливі зливи.
Різні шляхи,
розгалужені на судини.
У кожній кров пульсує.
Тобі пасує
засмага і вітер,
скло, залізо і глина.
І Бог-Творець із тобою!
(І це не всує!)...

На вітражі

На вітражі змахне крилом скрипалик –
і музика злетить.
Колодязь двору
луну підхопить тужно, мов орган.
Господар кухні візьме срібний шкалик
і гостеві наллє,
а той – просфору
вкладе в його вуста – і кров'ю з рани
обернеться вино.
Безмежний дім,
в якому кожен – на самотині,
здригнеться, бо відчує каяття
і прощення,
а значить – милосердя.
Там буде все, як у кіно німім,
де рух прискорено
і тільки світлий Мім
вкладає музику в твоє серцебиття –
і ти злітаєш над земною твердю.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Я чекаю Тебе

Я чекаю Тебе у сніг
і у спеку Тебе чекаю,
з перехрестя чужих доріг
повертаю до Твого краю.

Я чекаю Тебе у сні
і в безсонні Тебе чекаю.
Ти лише усміхнись мені –
я впізнаю, я обіцяю!

Просто поруч мене пройди –
я Тебе перейму-зустріну,
розпізнаю Твої сліди
за гіркотою від долину.

А Ти кажеш, що то пусте,
що життя Твоє через край,
й через мене воно росте,
Ти – це я, наче водограй.

А Ти кажеш, що я смішна –
Ти не поруч, бо Ти в мені.
Поза тілом сердець нема,
Безголосі слова німі.

А Тебе лиш потрібно чуть.
Зовсім трохи, як ті вітри.
Що є Істина? Що є Суть? –
Слово-Слів, тільки говори!

Я люблю Тебе! Чуєш

Емоційно, занадто сильно
б'юсь об кригу – ось ніби скресне!
Маю голос, тримаюсь вільно
в підземеллі і в піднебессі.

Пилосошу, виношу мотлох.
Знаю, в Тебе прості дороги.
Мої страхи б'ють на сполох,
але коней виносять ноги.

Починаю як у дитинстві:
мов незнаних старі балади.
Голос з присмаком шоколаду
подолає між нами відстань.

Просто слухай – я віддаюся,
все що маю, усе що можу.
Боже, я Тебе не боюся!
Я люблю Тебе! Чуєш, Боже?

Книга

Буває, книга добіга кінця...
І ти шкодуєш – справжній ненаситець,
що ладен оксамит змінити на ситець,
аби продовжилась історія оця.

Перегортаєш вкотре сторінки,
а вигадка подовжує сюжет.
І ти немов отой герой уже
у часо-просторі незримій ріки.

Храни, Господь, прекрасних авторів,
що мимохіть плекають наші душі.
Примхливий світ ідей непроминущих
Ти сам єдиним Словом сотворив!

**«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»**

Офісний хробачок

Звідки ти родом, офісний хробачок?
Кавуєш у Празі чи п'єш «єгермайстер» у Відні,
везеш до Тай-ленду кохану, гадаєш, що вільний?
А що за країна в тебе – про те мовчок...

Галіма, задрипана... ще корумпована й дика...
Ти бачив Дубно? У Луцьку був на турнірах?
Гуляв по Коростеню чи лише тим коритом,
з якого годують? Робота – бар – квартира –
кіно – прогулянка центром раз на півроку –
один фестивальчик (ти ж бо діловий до крику!)
Країна пахне медами,
як на мотоциклі проїхати нею...
та ти не зробиш і кроку.

Ти всюди є, та в себе тебе немає.
Ти з усіма ніби свій, а з тобою – нікого..
Душа твоя коровою ремигає
«Скажи мені, хто ти є?» –
питання Бога...

Володимир Осипенко

Народився у п'ятуго,
живе у Києві,
навчався у школі,
закінчив інститут,
працює звукорежисером,
віршує...

Так написав про себе автор. А від упорядників додамо:
Крім віршів пише поезії в прозі, мікропрозу. Вірші та прозові мініатюри друкувалися в альманахах та збірниках «Коктебель-2006: Зорі над морем» (Біла Церква, 2006), «Холодний яр» (Черкаси, 2007), «Крила» (Київ, 2009).

Купив книжку поезій Ван Вей. На обкладинці малюнок – нічною річкою пливе човен

Лине човен спокійно і тихо
гладдю ріки.
Ніч навкруг,
лише місяць блищить угорі...
Весла складено,
давно течією пливу...
Марний поспіх, –
все, що треба буде в житті.

2004

Прочитав книжку поезій Ван Вей

(«Червоні боби» – «Пам'ятай мене»)

Не рву червоних плодів
самі осипаються в руки
Здолавши тринадцять віків
образи-миті-дарунки
Немов перелітні птахи
чи лютні самотньої звуки
Символи людської пам'яті
простору й часу чаклунки
Чи може свічада то є
з отруйним драконом неситим
Або червоного жменя піску
що в річці прозорій наміто
Де верби купають віти в воді
срібляться в затоні рибки
Тихенько звучать очерети шорсткі
а в течії хмарки застигли
У берега на килимі моху і трав
хатинка без тину і хвіртки
Навкруг обступили гори-ліси
а в ній зорить вогник свічки
Там серце спокійно чека відкриття
Шляху чи Брами у Безвість
І дні і ночі пливуть як вода без кінця
водоспадом зриваючись в Вічність

2005

Спостереження

спостерігав я дивну річ –
як течія ріки назад вертала...
і я, удруге, в воду ту ж,
зануритися міг...
аж до смішного –
плач,
чи ностальгія огортала, –
цей ляпас вічності життю, –
ввійти,
гладь не порушивши
і тільки,
росинку – вранішню сльозу
лишивши на камінні...

Пісок

Ти мій пісок крізь пальці, –
зникаючі емоції у безвість,
мов крик далекий птаха...

Розбещених росинок крапля,
що крапа у пісок і пробиває
його, долоні і себе...

Вертає на поверхню слів – слова,
дороги стелячи туман, –
який потрібно прожувати – пити,

і піти – шукати першу чи останню –
у всесвіті, – що спалахне
новою зіркою любові...

2006

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Обертання

Христо-Будда пливе
серед надій-мрій,
із упертістю певного
розтинає хвиляки.
І риби, завжди такі говіркі,
мовчки спостерігають рух.

Та знаходиться раптом хтось, –
чайка, чи просто думка,
що запопадливо в нього питає:
– І чому океан-н
твоєї любові-крові –
такий, надто солоний?

Але Він самотньо мовчить
і поступово виходє на берег,
де в тіло його,
впиваються п'явка і краб.
І деякий час
Один розглядає їх,
і відпускає поблажливо потім,
із часточками себе...

Та знову втрапляє Сам
у плетиво ниток,
дівчини з веретеном, мушлею,
косою і пов'язкою... –
і починає обертатися,
а вона сміється, –
над вранішнім припливом
сходить сон-це.

2007

Пасторально

за річку серпень зачепився
срібляста гладь спливає в майбуття
в багатті літо догоря
і соком спогадів іскриться

предвічність неба зазирає
у келих з чаєм фіолетом
і ночі простір наповня легені
терпкими пахощами трав

ще не підходять вранішні тумани
і вітром звабленого листя мало
ще надто тепло і ключів не чути
до вирію пісень що відлітають
і тиша зіткана мов павутина
безмежного оркестру цвіркунів

2007

Яблуневий Спас

(прогноз на 19.08.09.)

...зранку можливі сутінки
і особлива хмарність,
а потім у небо сонце...
розсиплються його бризки
червоно-жовто-зелені –
зі смаком тепла і літа,
і надихатимуть осінь...
і мружитиметься серпень
в промінні кисло-солодкім...

2009

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Притульно

1.

У Дзен стихає осінь,
втікають кольори у небо-неї
і осипаються повільною россою
мов спогади у літі-Леті, тануть –
високосні – добирають слова
і сумувати – у вирій відправляти пір'я,
щоб не було кублитися у чому
і спати бездіяльно – з нею – говорити
безримно, чемно і на Ви, –
шукати приводи – вчорашні –
запалювати свічки,
притульно думати про неї
і... сподіватися...

2.

А двірники із осінню на Ти,
мов іміджмейкери з зірками,
чи роботяги сцени, чи лікарі... –
не розмірковують – «А, як?» –
у них процес невпинний –
стирати часу титри,
і розчерком граблів писати –
«Далі буде».

2012

Вікторія Осташ

Киянка. За фахом – літературний редактор, працює викладачем. Кандидат філологічних наук.

Автор поетичних книг «САД-О.К.» (Київ, 2002) та «ВІЗНІ» (Львів, 2006), романели «Пристрассті за генієм» (часопис «Київ», №9, 2004), оповідань («Нова проза», Луцьк, 2006).

Поезії і коротка проза надруковані в альманахах та збірниках «Гранослов» (Київ), «Привітання життя» (Львів), «Крила» (Київ, 1999, 2002), «Потойбіч паузи» (Київ, 2005), «Склянка часу» (Канів, 2007), «Вакації-2» (Тернопіль, 2008), «Четвер» (2008), «Дніпро» (2009), «Сила малого» (Луцьк, 2009), «Спалах» (Черкаси, 2010), антології «Пастораль річечки» (Чернівці, 2011) та ін.

Член НСПУ. Член літради Міжнародного клубу православних літераторів «Омлія».

Окремі поезії перекладені російською, болгарською та французькою.

інтровертна реальність

тобі потрібний спокій – молоком
подрібненого враження кориця
відвідуєш майдани для годиться
і губишся під поглядом ікон...
заходишся то сміхом то плачем
між «не бентеж!» і плесом супокою
тримаєш враження – цукерок – за щокою
аж доки смак позароста плющем
безпам'ятства... розорений сунічник
історії чи вже навік зчужів
і літописці начисто епічним
перехворіли стилем без олжі
а ти все там – у долинах віддалених
ні не заблукла ген удалині
забракне слів – понад оті підвалини –
захриплим голосом – без весел – у човні...

ЗИМОВИЙ ЯНГОЛИК

Мій янголик зимовий
ніколи не бачив моря:
все сніги і крижини,
морозні малюнки на склі...

Я прошу тебе, Господи,
ніби стежину виборюю:
не для себе – для нього,
янголика – хвилю, піски...

Я пишу Тобі, білим по білому,
з білого світу –
ті листи – ніби вимостки,
вгору, з легенів – на злет:

я співати б могла (так невміло
і несамовито!),
але спів його – паростком
вирвався з білих тенет...

Мій зимовий янголику,
пісня твоя – ніби злива,
для найтоншого слуху –
твоя надчутлива сльоза:

проступає із мороку
вічно розквітла слива,
сивий профіль гори
і зеленого моря базальт...

* * *

а іноді не сніг і не з дощем
ти сам собі вигадуєш погоди
аби не в буковель на поклик моди
а в Білу Церкву пішки – на хрещен-
ському морозі душу відігріти
і ковзаючи в мокрих постолах
вишукувати нерозквітлі квіти
затерплі на засніжених полях
...де книга роду плаче – берегами
вервечки сліз-любовей сліз-вістей і
із кожного – наосліп – опігамі
вирізують сучасні фарисеї

* * *

живті і не боятися провалу
чужих очей заглибин і проваль
зужити незугарности навалу
живитися від світла як трава й
гріха не знати не хвалить чесноти
і вигляд не вдавати переможний
ані уперше ні тобі усоте
й страху не знати (та хіба що Божий!)
цей світ як був – лише здається гіршим
із розмаїтішим і глибшим злом
хай хто себе богообранством тішив –
однаково залишиться злом
для подвигу найближчого якого
найважче полюбити як себе
хоч кресли наймагічніше трико́ло
хоч трико́лом розмалюй хребет

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Чесноти. Смирення

їх цікавило скільки у тебе життів
їх цікавило звідки у тебе той дар
ти отримав за списком по- перед- і просто чуттів
не просився в герої не дерся на гору Пі-Ар
...і вони тобі слово – а ти їм мовчанку услід
...і вони в тебе каменем – усміх у тебе як сон
не в безпам'яті сила – смиреннику морем убрід
ніби лику Христа проступити крізь білий віссон

* * *

ти рано старієш та пізно помічаєш
і враз молодшаєш – аж яблуні цвітуть!
і як вона знайома – зимня путь
якою ковзаєш історії окраєць

зриваєшся у мовчазні світи
в минуловічні святці... на світлинах
ч/б-часи – усміхнена країна
безкраї чорноземи... з висоти

усе як на розкриленій долоні
коханої – що в неї очі – синь
заобрійна... о ясности часи
коли не муляють провини ополонні

чи аполлонні? і душа летить
не помічає урвища чи пастки
і серце не розірване на частки –
цілісіньке... не зупиняйся мить!

мої привати

я буду щодня говорити кричати в приватах
заглушу собою литаври трембіти трембіти
ти слухаєш ретро-шансони по радіо-автах
в ефір проберуся і згодом навчуся там жити
ти кажеш банальні мої безрозмірні тиради
розкопувати душі хіба хто збереться на цвинтар
нехай я уламок а все ж таки раю – не аду
я вірити вірити не полишаю як митар

* * *

дорожніх вражень омана
стають виразними сні
на мить – коротка нірвана
а далі – страх голоси
і все щось манить і кличе
та не пускає однак
і хтось сміється в обличчя
перекидає навznak
думки ховаєш під ковдру
гориш вогнем німоти
та роздирає аорту
ілюзіон суєти
і гріх твоїх неповернень
розтане в стогоні гальм
нова зупинка – Губернія...
місцина марень і малъв

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

завтра двадцять...

завтра двадцять
кóму – рóків
для кого – морозу
комúсь – тепла
двадцять слів...
їх шепоче
Петро до Февронії
через ковдру віків
у повітрі історії
людство загрузло
не чути...
не чути!
йому так печуть
двадцять градусів
ззовні
в середині –
сорок із гаком
на вселенському
мітингу – гасел
двадцять
чорно-червоних
гучних
де ти Петре?
у відповідь – вітер
крізь рами
стигматами – звуки
нерайські
завтра двадцять...

* * *

гори –
молочні ріки без берегів...
скрізь – небо
спогаду груба нитка
блискавкою –
прошиє

випари дня
чи прийме серце
на перевалі – вічність
зорі снує на низку

і все тобі –
не смаколик
гірчить
як стара наливка
всеньке життя –
недогляд... власний

а що Карпатам –
тихо...
стрічають завтра
у молоці безгрішнім
схлипують
уві сні

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Лелітка перша

Леся Мручківська

Перша публікація прозова – в літературно-мистецькому журналі «Світовид» (за ред. В. Кордуна) у 1999 р.

Переможець Міжнародного конкурсу молодих літераторів «Гранослов-2004» у номінації «Проза». За результатами конкурсу вийшла друком перша книжка – збірка «У пошуках ноти».

Переможець Всеукраїнського конкурсу поезії «Урба-Перехрестя-2013» (III місце).

Друкувалась у альманахах «Крила» (Київ), «Нова проза» (Луцьк), часописі черкаської обласної організації НСПУ «Холодний яр», антологіях сучасної малої прози «Сила малого» (Луцьк), «Пастораль річечки» (Чернівці). Поетичні добірки виходили друком у часописі «Четвер», у збірці «Спалах» (Черкаси).

Поетичні твори перекладені болгарською.

1.

Пишу тобі...
Електронна адреса
Нова...
Не доходять
Листи...
А раптом
Це ти
Їх не хочеш...

2.

Запам'ятаю твій номер:
Сіно, волошки, знову волошки,
Мак, півонії,
М'ята, ромашка... Все...
Тільки би'м не забути, коли...
Місто...
Плутаються
Пахощі...
Й пахне усюди метро...

* * *

Метро розбиває тишу
Свистить,
Накладає пляму
На відстані і на дотики...
І падають в чорну яму
Залізні тривожні коні,
Що їх
Неможливо
Вхопить.

* * *

На шиї вечір рожевим бантом.
Стирає ніч косметику з обличчя
І сумно дивиться у дзеркало Дніпра
І бачить місто дивно-доброзичливим,
Що розвидняється
До денного...
Біла-біла стає, із левами, вітром солоним,
Мостами нарізно, як ніч петербурзька
Із чимось іще, історичним, щемним...
І відлунням французької...
Аж вітер несе
Пушкінського плаща...

* * *

Сині калюжі
Виплескує вітер
Із берегів.
Дев'ятий вал
Позимових
Пристрастей
Неземних

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Літературна
ПЕРЕХРЕСТЯ

* * *

Вуста рафіновані:
Вечір,
Ілюзія,
Рай.
Таємниця закоханих:
Вулиці,
Вулиці,
Вулиці.
Живеться історія:
Зорі завітчані так,
Ніби з землею
Зі щемом
Цілюються.

* * *

Шар за шаром
Проходжу
Історію цього будинку:
Фарба, що
Накипала...
До тисячу вісімсот...
Ошматтям лягає до ніг...
На зубах лоскоче,
Кришиться... пісок...

* * *

Хворобливо. Затято.
Замислено грубо й невдало.
Самогубство весною...
Кінчається світ
Для котроїсь з галактик земних...
На пероні потяг стоїть...
Нерозбірливий номер...
Не займають місця пасажирів,
Хоч є нелічено місць...

* * *

Чорнилом назрівають думки.
Бунтівна моя нестриманість.
Не можу зрозуміти свого призначення, часе.
Ілюзія невимовного жалю. Сніг...
Хутро. Деревя стоять обізнані уже в зиму,
Занурені по маківки, по вінця.
Волелюбі птахи чорними дзьобами
Крають, ламають байдужу кригу,
Виносять нової реальності
На своїх крилах
Тремтливе безхребетне життя.
Можна дзенькотіти пивною пляшкою по асфальту,
Можна летіти стрімголов паперовою серветкою
З пообіднього кафешного столика,
Можна сміятися хрумкотінням пластикового стаканчика
В байдужих долонях.
Можна, зрештою, завершити
Цей бездоганий історичний хід
Свого буття
Десь на розі
Хрещатика
І
Прорізної.

* * *

Освідчення не сталося.
Сьогодні не весняно –
У головах, у скронях
Думки заводились не ті.
Про тепло геть забули всі на час.
А ніч вела своє, не відпускала,
І мерзли голуби,
І застигали зорями на злеті...

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Тінь

Надірву:
Тебе з асфальту
Вивільню.
Досить
Нам з тобою жити
Нарізно.
Ти і я –
Ми, як частинки вирію,
Ми, як пальці од долоні
Одтятиї.
Я тебе прийму гостинно.
І затишно
Стане раптом –
Таємне відкриється:
Ми, як сестри,
Нічна і вранішня.
Ми, як сестри,
Тільки чорна і білая.

* * *

У фіолеті,
Фію, фіолетто...
На чорному – зелені стрибунці.
І дихають у зламаному злеті
Півонії п'янки в твоїй руці.
Я не люблю півоній,
Та пелюстки
Складаються,
Мов губи до жаги.
І сонця чорний помертвілий згусток
Миттєво набуває надваги.

І раптом забуваються закони...
І перехожі з-поміж всіх живих
Не дивляться – зглядаються зі мною.
І я вже знаю таїну про них.
І знову фіолетово і синьо,
І стрибунці, і чорні, наче звук,
Півонії. Рожеві й кольорові,
Не хочу, а беру собі до рук.
І та дорога, жовта і гаряча,
Крізь місто, розігріте до межі...
Несу півонії пахучі й необачно
Ловлю спиною кинуті ножі.

* * *

Ключ підіймаєш.
Рука завмирає.
Більше не знаєш...
Хто там,
За цими дверима,
У домі твоєму,
Хто там
Тобою живе
І мовчить
Так,
Що ключі
Не підходять...
Нікуди дітись...
Самотньо знати,
Що там –
Ти.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Тумани. Осінь

Саванна – саван
Білий-білий
Білий...
Місто...
І носорогами трамваї
Журно тягнуться...
За обрій... де
Лишилося
Від літа
Трохи листя...
І тумани-тумани
Лягають
Знову й знову...
Вибілюють...
Забіло все довкола...
Аж марно-маряться
І линуть рейки
В саванно-саванну
Глибоку білу воду...

* * *

Сніг
У небі не небо – сніг
Перед вікнами все затамовано.
І сусідній дім
Привид –
Чотирикутний світ
Серед снігу
Беззахисний
І безвіконний.
Ярокрає сонце
Ріже полотна
Ткані набіло
У болото сніг
Перетвориться там,
Де віконниць у небо
Відчинених зайвих не буде.
Розпишеться волооке
Завтра.
А я побіжу по калюжах
Ловити у коси повітря
І снігу залишки
В губи,
Ув очі,
В серце...
Уже не пущу!

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Максималістська двійця

Максим Меркулов

Народився 1987 року в Києві. Закінчив філологічний факультет Київського університету імені Бориса Грінченка (спеціальність «Українська і зарубіжна філологія»).

Твори публікувалися у періодиці, зокрема, у газетах «Літературна Україна» та «Українська літературна газета». Автор дебютної книжки поезій «Крок у занеб'я» (Київ, 2012).

* * *

Ніхто не бачив тої ночі,
Ніхто не знав, яка вона
Страшна. І дух мені торочив,
Що піді мною глибина
Страждань, яка мене поглине,
І скоро я побачу дно.
Моя душа – рожева глина,
Ставала схожа на багно.

Озброївшись мечем і списом,
Під ноги виплюнувши страх,
Я вдарив темряву у писк,
І вмерла ніч – її сестра.
Змія втекла з мого вуха.
А тіні? Їх нема ніде.
Пропали всі нечисті духи.
Лишився я. І Божий день.

Климентій Зіновійв

Ні дат, ні лиця, ні лику,
Ні слави – така судьба.
Мав душу – таку велику!
А ще – не любив собак.

Монашив. Молився Богу.
Ходив між людей. Хворів.
Здається, не знав нічого,
Крім Слова. І мозолів.

Відлуння... І попів сивий.
І тіні вузьких доріг.
Якась невідома сила
Мене привела до них.

Дивлюся на путь титана:
Над нею – мовчання дух.
Що буде, коли я стану
На шлях цей і ним піду?

Розсиплються монументи,
І там, звідки йдуть віки,
Зустрівши мене, Климентій
Спитає: «Ти хто такий?»

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

* * *

Там, де небо – зелений рубін,
Я вчора зустрів титана.
У нього на плечах залізні горби,
Замість очей – вулкани.

Небо – широке, дорога – вузька:
Двом на ній буде затісно.
А голос мій – рипіння візка,
М'язи мої – наче тісто.

Я думав, він скаже «Гниле м'ясце»
Та й плюне мені в обличчя.
А він подививсь на моє лице,
І потім... зійшов на узбіччя.

Пісня старого тролейбуса

Присвячено В. Рассипаєву

Я – солдат механічної роти,
І життя моє, бігме, чудне.
Той, хто рогами п'є, а не ротом,
Вочевидь, зрозуміє мене.

Я не маю ні крові, ні жиру,
Мої губи – скляні пастки.
І хапаються пасажирів
За мої металеві кістки.

І щоранку наказ – «До бою!»
І щобою – туди-сюди:
Вічно бігати за собою,
Цілувати свої сліди.

А надвечір, коли утома,
Наче камінь, ляга на карк,
Заганяють мене додому,
У казарму, що зветься «парк».

День після штурму

Шрами на стінах – кусючі вужі.
Браму розрубано навпіл.
Тут воювали шляхетні мужі
І перелякані мавпи.

Місто – руїна... Лишилась мечет,
Вежі старого костьола.
Йду, наче лицар на битву, з мечем
До золотого престолу.

Видно, що в небі голодні круки
Знову злетілись докупи.
Марно! На площі – веселі квітки,
Зелень – і жодного трупа.

Легідне серце і кроки легкі,
Усмішка долі – сувора.
Мавпи ще прийдуть, а з ними вовки,
Змії та інші потвори.

Я, освятивши глибокі сліди,
Стану з вовками до бою.
Вічно незайманий і молодий
Джура Небесного Воя.

**«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»**

Літературна
ПЕРЕХРЕСТЯ

* * *

Плечі землі – Анди,
Хмари свинець ллють.
Кат на ім'я Андрес
Точить свою лють.

Лезо його – чорне,
Віра його – прах.
Онде пливе човен,
В ньому сидить Страх.

Рухи його – вправні,
Мука його – спить.
Мрія його давня –
Змити з долонь піт.

Андрес вночі марить,
Б'є у боки стін.
Кличе когось (марно),
Каже Йому: «Стій!».

Вежі гріха – Анди.
В місті притих люд.
Кат на ім'я Андрес
Душить свою лють.

* * *

І після смерти життя триває,
І після грому цвіте блакить.
Квітує сонце на короваї
І липа в серці росте й болить.

І після бурі шумить калина,
І в ніч на кару приходить Спас.
Життя – безкрає, живе – нетлінне,
І тільки дурня гвалтує час.

* * *

Я скинув геть камінну брилу,
Підняв над світом гордий стяг.
Зі мною лев, що має крила –
Апостол Сонця і життя.

Позаду – морок, жовта піна,
Злостиво ухають сичі.
Сідаю левові на спину
І вирушаю в далечінь.

* * *

У небі зірки, мов соя.
Стою між ніччю і днем.
Що буде з моєю красою,
Моїм полуничним вогнем?

Ось гріх мій – онук людожера,
Він кличе до себе кінець:
Овечка у ліві пантери
І змії у кошарі овець.

Він тисячу літ хворіє,
Про нього забула смерть –
Він закохався у мрію
І вмерз у небесну твердь.

А мрія, солона від поту,
Прилине до серця мого,
Увійде у нього і потім
Запалить новий огонь.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Літературна
ПЕРЕХРЕСТЯ

* * *

Я спав. І зі мною вночі
Далекі зірки говорили;
Маленькі колючі свічки,
Що серце моє запалили.

І я відлітав у пітьму,
Торкався долонями неба.
Під ранок вертався, тому
Що міг загубитись де-небудь.

Очима блукав угорі
(«Чом серце моє не холоне?»),
А там, біля сонця, горів
Відбиток моєї долоні.

Марина Єщенко

Народилася на Полтавщині. Закінчила НПУ імені М. П. Драгоманова і КНУ імені Тараса Шевченка. За освітою – філолог.

Пише малу прозу і поезію. Твори друкувалися в альманахах і журналах («Нова проза», «Сві-й-панок», «Вітчизна», «Філео+Логос», «Дзвін» «Рідний край», «Березіль», «Дніпро», «Кур'єр Кривбасу», «Просто неба», «Лава», «Щоденник. Re: take» та ін.).

Лауреат всеукраїнського літературного конкурсу ім. М. Рильського «Троянди й виноград» (2008). Дипломант літературного конкурсу імені Вадима Ковалю (Чернівці, 2011). Лауреат Міжнародної україно-німецької літературної премії імені Олеса Гончара в номінації «Публіцистика» (2012). Заохочувальні премії "Смолоскип" в номінації «Проза» (2011, 2013).

* * *

Паркет, посірілий від часу,
У стоптаних дошках ховає
І сльози, розмішані потом,
І перші сліди чоловіка.

Олександр Козинець, «Коханець»

Паркет, що пам'ятає перший слід
Чи чоловіка, чи його подобу,
Струхлявів за якихось пару літ.
Скрипить від злости.

Померло ліжко, і коли вночі
Приходять часом спогади химерні,
Й скреготуть поза стінами сичі, –
Холодне й мертво.

Ще досі стугонять в вікні шибки,
Коли останній промінь йде за місто,
І на шпалерах дотики руки
І нігтів. Згризла.

На дзеркалі мов завжди свіжа кров,
А тіло пам'ятає все й коробить.
Та чоловіком ти не став, лиш мов...
Його подоба.

Літерудія ПЕРЕХРЕСТЯ

* * *

А може очі у тебе сині?
Врослося небо в сугуті плечі.
І давить небо, бо ти всесильний,
Бо ти всесильний і не заплачеш.
Земля чарує – холодна й чорна.
Вгрузають п'яти – тримають ноги...
Колись вона і тебе огорне,
Коли утомишся бути богом.
Горбата вічність, щерблена пам'ять...
А ти тримаєш плечима небо...
Колись це небо в тобі розтане,
Дощем солоним ввіллється в тебе!
...Мене чарують зіниці сині.
Я ще тримаюсь, та вже не довго:
Скупаюсь в сонячному промінні
І стану новим безсмертним богом.

* * *

У правому вусі забилося власне ім'я,
І ранить, і ломить, мов силою тисячі дзвонів,
А ти ж його тричі всього за життя вимовляв,
Коли розійшлися назавжди на одному з перонів.

Всю ніч витирала ці літери у словнику,
А серце ламалось від марева рідного голосу,
Чому ж нам зозуля так мало кувала «Ку-ку»?
То кляті гудки заглушили її, немов грозами...

А власне ім'я так у правому вусі бринить,
І ти вимовляєш його тисячами мільйонів...
Здається мені, що твій потяг ще й досі стоїть –
Це я віддаляюсь навік на одному з перонів...

* * *

Я подарую тобі мухобійку,
Коли востаннє прийду попроситись...
Або сьогодні, або в неділю,
Або на Трійцю, або на дату
Життя Сосюри чи смерті Стуса,
Чи в Хвильового число «13»...
Та знай, що я вже не повернуся...

Напевно, боляче, коли залишають,
Коли тебе, а не ти,
Коли кохання.
Напевно, боляче, тужно й сіро,
Але мені це ще так невідомо.
Я подарую тобі мухобійку,
Бо знаю, ти не затужиш в спину,
Я знаю, буде це неодмінно,
І я востаннє піду із дому.

Я подарую тобі мухобійку...
Без болю втрат і нудних пробачень,
Коли від наших стосунків тлінних
Повіє запахом загнивання
Або образ, або «Якось вийшло...»,
Або «Навіщо?» – і холод. Холод...
Але це буде якось не зараз,
Тому всміхайся, цілуй у скроні...
А завтра вранці відкрий квартиру,
Нехай вітри залетять в кімнату.
Можливо (зовсім лише можливо!!!)
Їм вдасться вигнати першу муху.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Про свиней і людей

Ще вчора нас назвали свиньми,
Прісні помії вилили в корито...
Буряк, картопля, мерзла з зими,
Гіркий полин, і право землю рити.

І висівки – запарена дерть,
Смакують з кропивою, мов оцет,
І сонце, в чорне сито протерте,
Що раниць світлом. Вкрадене сонце.

Ще вчора нас штрикали в боки,
Коли прорвались крізь огорожу,
Вогонь в обличчя, в спину клинки,
І перше серед нас «Я не можу!».

Сьогодні ж в серце загнаний ніж
Перетворив жажну реальність на гру,
В якій ти мертвим колом біжиш,
І на підмогу кличеш: «Хрю-хрю!!!»

Геройська сага

Кожен восьмий герой,
Кожен сьомий кидав гранати,
На якій шостий впав,
Від якої вберігся п'ятий.
У четвертого вдома вдова
Й ніж – від третього – в спину...
Другий сів, орав, жнивував
Для майбутнього сина.

Солодка дівчинка

«Ось тобі, дівчинко, карамелька,
Ось тобі, сонечко, мармелад,
Ось із горішком смачна цукерка,
Ось без горішків є шоколад...
Ось тобі, зіронько, всі зефіри,
Ось тобі кекси, халва, драже,
Ось крем-брюле, ескімо, пломбіри,
Тортики з кремом і грильяжем...
Ось тобі, рибонько, козинаки,
Вафлі, пастила, лукум, щербет...»

...Дівчинка плаче, і краще її не чіпати:
В неї бабусю учора забрав діабет.

* * *

Упаду обличчям у траву,
Серце заховаю в спориші...
Натягну востаннє тятину –
Випущу отруту із душі.

Не Амуром... Муром? Тінню став.
Сонце в плечі, мов тавро, вроста.
Шкода, що не колеться трава
І земля стоїть не на китах.

Упаду... впаду-впаду-впаду!!!
І коли ридатиму в траві,
Хай годинник мій переведуть
На добу, чи на життя – тобі.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Літературна ПЕРЕХРЕСТЯ

* * *

Розрізати тишу на рівні частини,
Покласти в конверти – у вічність послати.
А потім кричати до жовчності слини,
Вдихнути повітря і знову кричати.

Й проснутися якимось крізь тисячу років,
Відкрити конвертик, загублений в часі,
До тиші зробити 4–5 кроків
Й спинитись в Мілані чи, може, десь в Грассі.

А може залишити тишу в спокої –
Хай в оперу ходять не тільки вельможі?..
Нікому не платять за роль перед грою,
І я не кричати від болю не можу.

Господнє яблучко

Як же хотілось плакати!
Сонце, в тобі настояне,
Вишкіреними плакатами,
Вишколеними перонами
Видимість правди втратило.
Правду, напевно, стратили.

Паспорт без реєстрації,
Квіти попарно в вазочках,
Черга на ексгумацію –
Акція одноразова.
Кожен, хто має рацію,
Сонце сховав за пазуху.

Завтра прокинусь вдосвіта,
Вікна лишу прочинені,
З тостами, ГОСТами й тостером
Діти стають нічийними.
Я ж не багато, Господи,
Прошу: зроби нас гостями.

Сонце спеклося в яблуко,
Ех, золоті пропорції!
Яблука на ніч падають,
З них потім роблять оцет.
Можна не бути Вангою,
Краще службовцем з рангами.

Сонечко, сонце сонячне,
В груди, мов меч, загачене,
Боже, до чого вовчі ми,
Боже, до чого заячі!
Хай на життя пророчать,
Смерть – це не їхні клопоти.

Руки в молитву складені,
Губи шепочуть звернення,
Тільки чомусь це мантри
Більше, ніж одкровення.
Промені сонцесяйні
Знайдуть тебе і в ванні.

Зійде Земля з Молочного
Шляху, тобою битого,
Будем тепер заочно
Скаржитись. І молитимемсь.
Сонце з'їдає очі.
Тримай кулачки за нас, Отче.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Нерозмінна однина

Надія Садова

Народилася 16 листопада 1985 р. в Херсоні. Нині мешкає в Києві. За фахом – літературний редактор.

Переможниця Міжнародного конкурсу молодих літераторів «Грано-слов» (2008) та Першого Всеукраїнського конкурсу урбаністичної поезії «Урба-Перехрестя» (2012, II місце).

Публікувалась у часописах та альманахах «Четвер» (Львів), «Крила» (Київ), «Київська Русь» (Київ), «Холодний яр» (Черкаси).

* * *

Туман такий героїново білий,
Туман такий героїново п'яний...
Так вміють жовтнево лиш діти туману,
так світло живуть тільки діти-дебіли.
Отруєний парк, повний жовті і гнилі,
октанове листя втрачає виразність,
в повітрі гойдається крізь
напівфразність
туман, що такий героїново білий...
О, Nebel, о, Nebel, без рота, без пальців
лиш очі-дерева і подих-омана.
Танцюють невидимі діти туману
у парку свої героїнові танці.
Це все має бути. Та в іншому місті...
...в жовтневому вимірі інші ремарки...
бо так несподівано карлики в парку
ховають скарби свої в мертвому листі.

* * *

Київ – стара рибина з втомленими очима
а на очах під мохом гострі горби дахів
синя морська царівна знизує знов плечима
і розкладається далі у водосховку днів
риба гримить лускою напівпідтоплених колій
кров'ю спливають зябра тисяч людських легень –
не затуляйтесь рукою я видихаю повінь, –
і виливає з рота свій обезкиснений день
липнуть на слиз комахи в пошуках долі й грошей
а на хребті безжальні сині рекламні вогні
риба не знає страху риба така хороша
риба така надійна – плаваємо в багні
риба дурна й холодна ніби й не чує фальші
плаває у болоті – думає морем тне
риба ковтне мене мабуть
риба ковтне мене майже
хтозна чи перетравить
але таки ковтне

* * *

Від того, що суха трава
не буде плакати за нами,
велика втрата. Бо словами
усе не виплачеш – нема.
Куди пішов, на кого кинув... –
Відхрестоматіють пісні.
А з мене досить уві сні
І сліз, і пінистої слини.
Зневіра терпне й пророста –
П'янить, позбавлює спокою.
Я розлучаюся з тобою –
Скидає ящірка хвоста.

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Літературна ПЕРЕХРЕСТЯ

сон-це-остання-осіння-відпустка
осінь – остання осіння мелодія
дощ і крижинки – це пастка чи пуста
погляд і потяг – пестлива рапсодія
не зрозуміти-зуміти-уміти
лунко смієшся-ридаєш до відчаю
листя – останні даровані квіти
хмари – останні
осінні
нелічені
ти відмираєш
жовтієш
падаєш
ранок хрипить наче голос Джо Кокера
осінь. Галюцинації.
Згадуєш
що у Джоконди посмішка джокера

Нога людини у провулках пам'яті
Ступає важко та зникає з легкістю
І біль і хіть – одне на одне нап'яті
Смакують як іржа – сумною терпкістю

Жирнющий шур жере до неприємності
І тане сніг як тане десь у лікті щем
Слова дощу – то не потік свідомості
Вода із крана ллється інтенсивніше

Ідеш ідеш без страху і без радості
Немов дитя дрімаюче на паперті
Така непевна і така беззахисна
Нога людини у провулках пам'яті

* * *

кришиш скло і думаєш навіщо
ми живем
навіщо
ми вмираєм
все життя
постійно обираєм
поміж раєм і ще кращим раєм

і свідомо відлітає птаство
і свідомо друзі йдуть від друзів
немічно народжує юнацтво
сотні тисяч робінзонів-крузів
і самотньо битися об стіну
і самотньо –
жити і вмирати
тільки п'яним – море по коліна
їм немає з чого вибирати

кришиш скло і думаєш
на щастя
але щастя – дещо незалежне
серце – ще не тіло але з часом
ставишся до нього обережно

* * *

наскільки глибокі сни
(стій не роби цього друже!)
вранці брудні калюжі
стрінуть тебе восени
(може таки пірнеш...)
сни загадково п'яні
вогкість осінньої рані
пам'ять не знає меж

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Літературна ПЕРЕХРЕСТЯ

(...в чорні озера сну?)

осені темні вежі...
вільно знімаю одежу
може таки засну?
вчора снів не було
може дощі й не винні
сутінки старовинні
сонце сідає на скло
і на брунатній стелі
я занотовую мрій
обриси...

обрій мій
вирізьблений зі скелі
в озері снів самоти
знову сплету павутину
хоч би тебе частину
хоч би наснився ти...

* * *

Тиждень
пересічного божевілля
Тиждень
пересічної слабкості
Я знаю чому вам так лячно іти
Надвечір осінніми вулицями
Сьогодні
критична неділя
Остання
із тижня радості
Сьогодні
твоє «відпусти!»
До мене так ніжно тулиться
Тиждень
поміркованих вбивств

Будення
та прикрих надій
Я знаю
як плаче трамвай
Скрегочучи гальм стрижнем
За горло
хапається лист
Бо осінь
мов п'яний водій
Нехай так
не буде завжди
Але хоч
принаймні тиждень

Сніг на даху...

Вкотре час залишати приручених
І загоювати нову жагу
Сон зимовий важкий і змучений
Сніг на даху...
Тане крига рекламних спогадів
І юшиться вода між пальцями
Проставляєш в щоденнику спогадів
Пагінацію...
Прокидаєшся трохи втомлена
Трохи змучена від жаху
Час зупинено зиму зломлено
Сніг на даху...

«ПЕРША ТИСЯЧА
КРОКІВ»

Київська молодіжна літстудія «Перехрестя»: Історична довідка

Київська молодіжна літературна студія «ПЕРЕХРЕСТЯ» виникла 2003 року (наприкінці зими – навесні). Батьком-натхненником досі вважаємо прозаїка В'ячеслава Медвідя (житомирська школа), на той час – одного із заступників голови НСПУ.

Звісно, жанр довідки не передбачає докладного знайомства з історією і сьогоденням літстудії, тож відсилаємо охочих до нашого сайту (<http://perehrestya.at.ua>) і сторінок літстудії в соціальних мережах (вконтакті та фейсбук).

Відтак обмежимося лише короткою згадкою про головні напрямки нашої активності. Передусім це традиційні (такзвані «робочі») зустрічі кожен другий вівторок щомісяця о 17 годині в Будинку письменників НСПУ (вул. Банкова, 2), під час яких зазвичай відбувається читання й обговорення творів літстудійців і гостей, погодження творчих ініціатив. Ще одна добра традиція літстудії – «чаювання в бібліотеці» під час щомісячних зібрань філії «ПЕРЕХРЕСТЯ» в дитячій бібліотеці № 9 Шевченківського району Києва, що сприяють більш тісному спілкуванню і продуктивній творчій співпраці. Традиційними стали і творчі зустрічі літстудійців зі школярами і студентами та іншими «щільовими аудиторіями», а також тематичні вечори і виїзні зустрічі «перехресників» з колективами інших літстудій та об'єднань.

Серед творчих здобутків літстудійців – вихід книжок, творчі зустрічі і презентації, зокрема, колективні виступи в Будинку письменників НСПУ (із моменту заснування літстудії і дотепер), Музеї Тараса Шевченка (2007, 2010), Театрі «Колесо» (2009), Музеї літератури (2013), Музей-квартирі Павла Тичини (2013), на літературних сценах відомих книжкових виставок (серед яких – київський «Медвін», львівський Форум видавців).

Від моменту започаткування і донині увійти до кола літстудії «ПЕРЕХРЕСТЯ» може кожен, якщо він є творчою особистістю, зберігає молодість душі і схильність до копіткої праці над собою: і той, хто вже знайшов свій шлях в літературі, і той, хто лише прагне знайти себе, для кого не є першочерговими такі утилітарні речі, як-от – якнайскоріше опублікування, елементи особистої «розкрутки» та інші, які за всіх часів залишаються і залишатимуться на маргінесах справжньої творчості.

А проте, літстудія «ПЕРЕХРЕСТЯ» завжди відкрита для живого спілкування – з авторами та їхніми творами, з читачами, критиками і меценатами, зі світом у найширшому тлумаченні!

Про проект

ЕЛЕКТРОКНИГА

Сучасна книжка існує одразу в декількох «агрегатних станах» – електронному, друкованому, аудіо тощо. В проекті **«Електрокнига»** електронні версії розповсюджуються умовно-безкоштовно, з оплатою постфактум. Якщо ця книжка потрапила до вас безкоштовно, ви можете віддячити студійцям **«Перехрестя»**, переказавши їй номінальну вартість **15 грн.** на картку, номер якої упорядник збірника Вікторія Остах скаже вам особисто, варто написати на **perehrestya@ukr.net**

Якщо ви хочете мати паперовий примірник книжки, замовити його можна за адресою **elektroknnya@mail.ua**, і ми відішлемо її поштою по Україні або передамо при зустрічі в Києві.

Цю та інші книжки видавництва **«Електрокнига»** в паперовому вигляді ми друкуємо на замовлення невеличкими накладками і розповсюджуємо також через книгарні, зокрема через **книгарню «Є», «Смолоскип», «Сяйво»** у Києві та деякі книгарні в інших містах. Це все ще трохи дорожче звичайного друку, але це гарна нагода врятувати кілька берізок і підтримати молодих авторів.

Найкращий спосіб спонукати авторів писати наступну книжку – розрахуватися з ним за попередню.

З повагою, Антон Санченко.

Перша тисяча кроків

Ювілейний альманах Київської молодіжної літературної студії «Перехрестя» / упоряд. Вікторія Осташ – К.: Санченко: Електрокнига, 2013 – 80 с.

Літературний редактор – *Вікторія Осташ*

Коректори: *Вікторія Осташ, Леся Мручківська*

Обкладинка – *Сергій Носаченко*

ISBN 978-617-7026-14-2

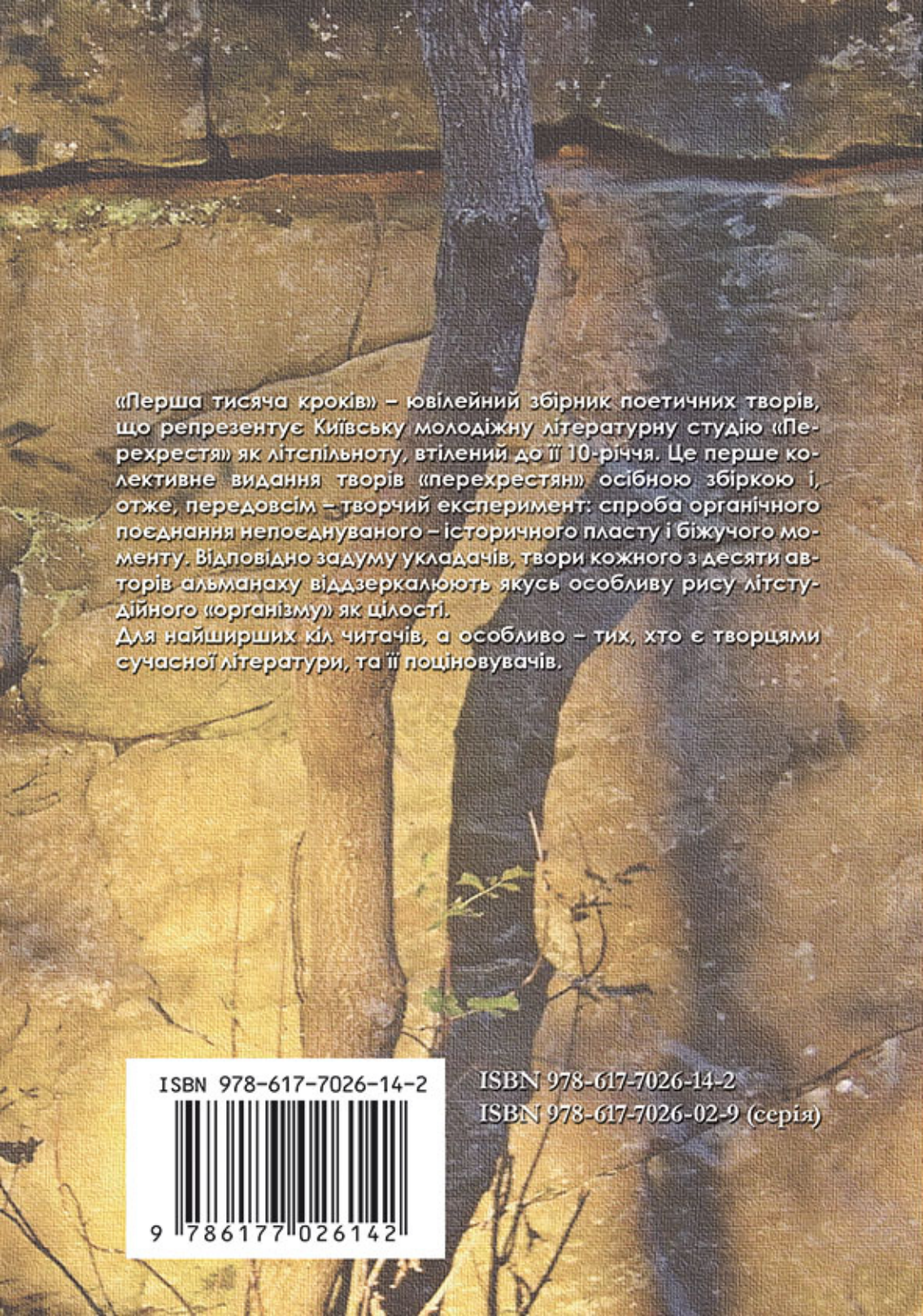
ISBN 978-617-7026-02-9 (серія)

© **Автори поезій, 2013**

© **Осташ В., передмова, 2013**

© **Київська молодіжна літературна студія
«Перехрестя», 2013**

© **Проект «Електрокнига», 2013**

«Перша тисяча кроків» – ювілейний збірник поетичних творів, що репрезентує Київську молодіжну літературну студію «Перехрестя» як літспільноту, втілений до її 10-річчя. Це перше колективне видання творів «перехрестян» особною збіркою і, отже, передовсім – творчий експеримент: спроба органічного поєднання непокерованого – історичного пласту і біжучого моменту. Відповідно задуму укладачів, твори кожного з десяти авторів альманаху віддзеркалюють якусь особливу рису літстудійного «організму» як цілості.

Для найширших кіл читачів, а особливо – тих, хто є творцями сучасної літератури, та її поціновувачів.

ISBN 978-617-7026-14-2

9 786177 026142

ISBN 978-617-7026-14-2

ISBN 978-617-7026-02-9 (серія)